

Александру Дониц
Лисица и язовец

– Къде си хукнала, кумице? –
пресрещна бягащата презглава лисица
и мигом слух наостри язовеца млад.
– Ох, драги ми побратиме, във страшен ад
попаднах: ето ме оклеветена.
Ти знаеш, бях на важна служба назначена
във селски кокошарник.
Работех ден и нощ, без отдых нито час,
съсипах здравето си аз
и пак изпаднах във беда; неблагодарник
написал донос, че рушвети
приемам – сякаш ми е светил.
Свидетел си ми, истината защити:
у мен дори едничко пиле виждал ли си ти?
– Не, драга ми кумице, но при всяка среща
по твойта муцуна гореща,
макар и сляп, и глух,
аз виждах птичи пух.

Това се случва и у нас – безчет
оплакват се така, че почват да им вярват:
с една заплата уж едва изкарват,
а днес коне, след туй – кабриолет.
Та господ-бог ли всичко туй им дава?
Ако речеш да им направиш сметка сам
за доходи и разходи, тогава
ще кажеш като язовеца, знам,
(не си ни сляп, ни глух)
че има по муцуните им „птичи пух“.

КРАЙ

© Иван Коларов, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедьоври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4002>]